

Til § 48

I § 48 fastsættes regler om udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer. Hovedreglen, der formuleres i stk. 1, er, at midler fremkommet ved udstedelse af realkreditobligationer eller andre værdipapirer skal anvendes til udlån. Ved udlån forstås alene udlån med pant i fast ejendom, jf. § 1, stk. 3. Dette indebærer, at instituttet ikke må udstede realkreditobligationer eller andre værdipapirer og anvende provenuet til erhvervelse af f.eks. aktier eller andre virksomheder. Ved værdipapirer forstås alene fordringer. Midler fremkommet ved aktieemission kan således ikke anvendes til udlån.

Hovedreglen i stk. 1 er udformet i overensstemmelse med realkreditinstitutternes traditionelle måde at udstede obligationer på her i landet. Obligationer udstedes løbende i takt med, at nye lån ydes. Lån afregnes ved enten at overføre obligationerne til låntagers konto i Værdipapircentralen, eller ved at realkreditinstituttet sælger obligationerne og leverer provenuet til låntager. Dette indebærer, at realkreditinstituttet ikke opsamler de ved obligationsudstedelsen fremkomne midler, men udlåner dem med det samme. Denne tætte sammenhæng mellem obligationer og lån er mulig, fordi en realkreditobligation her i landet har en pålydende værdi på kun 1.000 kr.

I udlandet er det almindeligt at udstede obligationer i blokke med en pålydende værdi for hver blok på flere hundrede mill. kr. Det kan derfor være forbundet med vanskeligheder at udlåne de fremkomne midler umiddelbart efter obligationsudstedelsen.

I stk. 2 åbnes der mulighed for, at midler, som ikke har kunnet udlånes umiddelbart efter en blokemission, midlertidigt anbringes i sikre og likvide værdipapirer. Disse værdipapirer sælges, efterhånden som realkreditinstituttet får behov for midler til finansiering af nyudlån.

Bestemmelsen tilsigter at lette institutternes kapitalfremskaffelse i udlandet. Desuden giver bestemmelsen bedre muligheder for nydannelser her i landet med hensyn til kapitalfremskaffelsen. Konstruktionen er ikke ukendt for institutterne, idet en lignende ordning har været benyttet i forbindelse med institutternes forsøgsordninger om udlån i andre lande.

Kravet om, at de erhvervede værdipapirer skal være sikre, forhindrer, at institutterne pådrager sig en for stor kreditrisiko i forbindelse med anbringelsen. Som sikre værdipapirer anses alene fordringer som realkreditobligationer, obligationer udstedt af stater, der er medlemmer af OECD, og obligationer udstedt af multilaterale udviklingsbanker såsom Den Europæiske Investeringsbank og Den Nordiske Investeringsbank. Dette vil blive præciseret i den bekendtgø-

relse om obligationsudstedelse og balanceprincip, der skal udstedes i henhold til § 49, stk. 4.

Kravet om, at de erhvervede værdipapirer skal være likvide, tilsigter at sikre, at de kan sælges, den dag der er behov for midlerne til udlån. En tilstrækkelig likviditet kan sikres ved bl.a. at kræve, at obligationerne er børsnoterede.

Kursudviklingen på de erhvervede værdipapirer vil som følge af kravet om samme betalingsrække være tilnærmelsesvis den samme som på de udstedte obligationer. Det betyder, at realkreditinstituttet ikke udsættes for risiko for tab som følge af den af renteutviklingen forårsagede kursændring. Kravet om samme betalingsrække omfatter også obligationernes konverteringsrisiko, jf. også § 49, stk. 3. Det vil således være i strid med bestemmelsen at udstede inkonvertible obligationer og for det fremkomne provenu erhverve konvertible obligationer. Det er også i strid med bestemmelsen at erhverve obligationer med en højere konverteringsrisiko end de udstedte obligationer.

Det er tanken at stille krav om i henhold til bemyndigelsen til boligministeren i stk. 4, at de erhvervede obligationer skal henlægges i et særligt depot. Herved tilgodeses ordensmæssige hensyn, idet der sikres en adskillelse af disse særlige papirer fra den egentlige fondsbeholdning.

Til § 49

I § 49 fastsættes regler om balanceprincippet, dvs. det princip, der fastlægger balancen mellem instituttets låntagere på den ene side og ejerne af instituttets obligationer og andre værdipapirer på den anden side i relation til disses forpligtelser og rettigheder med hensyn til de fremtidige betalinger.

Formålet med balanceprincippet er at undgå, at instituttet lider tab på sin udlånsvirksomhed som følge af ændringer i renteniveauet og rentestrukturen og ændringer i valutakurserne, også kaldet renterisiko og valutarisiko. Balanceprincippet kan derimod ikke sikre mod risikoen for tab på udlånsvirksomheden som følge af restancer m.v., den såkaldte kreditrisiko. Denne begrænses bl.a. gennem de foreslåede udlånsbestemmelser.

Ifølge den gældende realkreditlovgivning gælder kravet om balance for hvert enkelt lån og de obligationer, der er udstedt til finansiering af lånet, jf. § 17, stk. 1, og § 20 i lov om realkreditinstitutter og § 5, stk. 3, i lov om indeksregulerede realkreditlån.

Lovforslagets balanceprincip er grundlæggende forskelligt fra balanceprincippet i den gældende lovgivning. Det gældende balanceprincip bygger på et krav om balance mellem det enkelte lån og de udstedte obligationer, mens lovforslagets balanceprincip ta-